

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci žalobce: **O. M. A.**, zastoupený opatrovníkem Mgr. Milošem Sochořem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 91/20, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2016, č. j. KRPB-11527-16/ČJ-2017-060022-50A,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Miloši Sochorovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 1.600 Kč, která bude proplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Blanketní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně napadl žalobce shora uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2017, na jehož základě byl žalobce podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „ZPC“), zajištěn za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie. Pro účely doplnění žaloby požádal žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů, konkrétně Mgr. Ing. Jakuba Backa. Krajský soud usnesením ze dne 28. 2. 2017 návrh žalobce na ustanovení zástupce zamítl s tím, že žalobce může dosáhnout ochrany svých zájmů a zajištění právní pomoci (zejména doplnění žaloby) využitím bezplatné právní pomoci poskytované v zařízeních pro zajištění cizinců Organizací pro pomoc uprchlíků, a to udělením plné moci právě této organizaci, s níž již byl v kontaktu, neboť za účelem pomoci cizincům pravidelně zařízení navštěvuje a činí tak v rámci projektu, jehož cílem je poskytování právní pomoci cizincům zajištěným v zařízeních pro zajištění cizinců. Žalobce proti usnesení krajského soudu podal kasační stížnost, které následně Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 As 88/2017-26, kterým usnesení krajského soudu ze dne 28. 2. 2017 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Po vrácení věci krajský soud zjistil, že žalobce již byl transferován dne 10. 4. 2017 (ještě před rozhodnutím NSS) do a v současné době již není jeho pobyt znám (viz sdělení ministerstva vnitra ze dne 11. 8. 2017). Krajský soud si vyžádal spis sp. zn. 10 As 88/2017 Nejvyššího správního soudu, z něhož zjistil, že Mgr. Miloš Sochor, advokát se sídlem v Brně, náměstí Svobody 20, byl žalobci ustanoven zástupcem pouze pro řízení o kasační stížnosti, a to usnesením ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 As 88/2017-10. Takto limitované ustanovení zástupcem plyne i z povahy sporu vzniklého v řízení před krajským soudem o ustanovení zástupce žalobci, když při odlišném výkladu rozsahu ustanovení zástupcem by postrádalo smysl i vrácení věci krajskému soudu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu ohledně dalšího postupu při ustanovení zástupce žalobci (za účelem nejprve obecného posouzení podmínek pro ustanovení zástupce dle § 35 odst. 8 s.ř.s. a následného vyhodnocení, jaké osoby zákon připouští ustanovit jako zástupce pro projednávanou věc a mezi nimi pak zvolit). Správnosti výkladu nasvědčuje i to, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 As 88/2017-26, přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů jako v konečném rozhodnutí (odměnu za zastupování ve výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby - sepis kasační stížnosti a prostudování spisu, a dále paušální náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč – za 2 úkony á 300 Kč, celkem tedy částku 6.800 Kč k proplacení z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci rozhodnutí). Vzhledem ke shora uvedeným zjištěním Krajský soud v Brně ustanovil žalobci, který je neznámého pobytu, opatrovníkem pro řízení o žalobě proti shora označenému rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016 Mgr. Miloše Sochora, advokáta se sídlem v Brně, náměstí Svobody 20. Soud současně opatrovníku uložil, aby doplnil konkrétní chybějící náležitosti blanketní žaloby. Při volbě konkrétního opatrovníka žalobce zohlednil krajský soud specializaci advokáta na správní právo, konkrétně rovněž na oblast práva cizineckého a azylového, a dále i to, že již byl s věcí a obsahem spisového materiálu seznámen, neboť zastupoval žalobce již v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Ustanovený opatrovník vyslovil se svým ustanovením předběžný souhlas a následně ve lhůtě stanovené soudem doplnil blanketní žalobu (blíže viz článek II. tohoto rozsudku).

[3] Podle žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 15. 1. 2017 byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, konkrétně Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení EU č. 604/2013“). O zajištění žalobce bylo rozhodnuto podle § 129

odst. 1 a 3 ZPC, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena podle § 125 odst. 1 ZPC na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 14. 1. 2017 do 14. 2. 2017.

[4] Při rozhodování o zajištění vycházel útvar policie z následujících zjištění:

Hlídka PČR kontrolovala dne 14. 1. 2017 v 17:30 hod. na dálnici D1, 192 km (směr Praha) na benzinové čerpací stanici OMV nákladní vozidlo tovární značky, registrační značky:, mezinárodní poznávací značky: SRB + návěs nákladního vozidla RZ:, MPZ:, Při kontrole tohoto vozidla byl nalezen skryt v nákladním prostoru žalobce, který na výzvu k prokázání totožnosti a oprávněnosti pobytu nepředložil žádný doklad. Lustrací v informačních systémech PČR bylo zjištěno, že nedisponuje platným vízem ani oprávněním, na jehož základě by byl oprávněn pobývat na území ČR. Proto byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. a eskortován na služebnu OPKPE Brno k provedení dalších úkonů. Bylo provedeno porovnání daktyloskopických otisků prstů žalobce v systému EURODAC, kde byla nalezena shoda s konkrétním ID. Žalobce byl veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v členském státě EU, konkrétně v, a byly shledány důvody pro zahájení řízení podle Nařízení EU č. 604/2013, v jehož průběhu bude rozhodnuto o předání žalobce do

[5] Žalobce vstoupil na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění, porušil tak povinnost cizince v § 103 písm. n) ZPC, čímž se dopustil přestupku podle § 156 odst. 1 písm. f) ZPC. Vzhledem k výše uvedenému bylo s žalobcem zahájeno dne 15. 1. 2017 řízení podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) ZPC. Žalobci byla dána možnost dne 15. 1. 2017 vyjádřit se do protokolu o výsledku k uvedené věci, kdy žalobce po poučení za přítomnosti tlumočníka mj. uvedl, že z odešel před 8 měsíci, neboť jeho život byl v ohrožení. Jeho bratr tlumočil pro Američany, a proto dostával žalobce i bratr výhrůžky „od lidí z“, že jsou zrádci. Proto utekli. Bratr žalobce odešel do a žalobce směřuje do Z jel nejdříve do, potom do Z pěšky překročil hranici do v červenci 2016. Celou cestu mu pomáhali převaděči. Za cestu do zaplatil jeho otec asi 6000 US dolarů. Žalobce zachytila policie v, když chtěl překročit hranice do, Byl odvezen do tábora (jeho jméno si nepamatuje), kde mu vzali otisky prstů. V uzavřeném táboře v byl asi 20 dnů, pak jej převezli do jiného otevřeného tábora jménem, kde pobyl asi 2,5 měsíce. Odtud odešel do Sofie, kde byl asi 3 měsíce. V té době nemohl cestovat kvůli poraněnému kolenu. Pak jel s převaděčem velkým autem do společně s asi 30 – 40 a V vystoupili z auta u opuštěných skladů poblíž vlakového nádraží u, v nich žalobce bydlel i s ostatními cizinci asi 1 měsíc. Policie je v nechtyla. Pak pro žalobce přišel převaděč a osobním autem jej vezl asi 20 minut na parkoviště kamionů. Šli k jednomu z kamionů, převaděč otevřel dveře nákladního prostoru a žalobce sám včera brzy ráno do něj nastoupil. Řidič kamionu o žalobci nevěděl. Převaděč dal žalobci instrukce, že má za 8 až 9 hodin vystoupit, to už bude v Žalobce tedy po 8 hodinách cesty v kamionu začal bouchat na čelo vozidla, když kamion zastavil. Po nějaké chvíli se otevřely dveře kamionu a žalobce uviděl policisty v uniformách. Vůbec nevěděl, kde je. Policisté mu sdělili, že je v ČR. Do ČR však žalobce vůbec nechtěl a ani zde neplánuje zůstat. Jeho cílem je, kde chce požádat o azyl. Chce co nejdříve pokračovat v cestě do Zpátky do, kde jej zaregistrovali jako žadatele o azyl, nechce. Cestovní pas ani vízum nemá a svého neoprávněného pobytu si je vědom. Na území ČR nebo jiných států EU nemá žádnou rodinu ani příbuzné.

[6] Na základě výše uvedeného žalovaný vyhodnotil, že žalobce dne 14. 1. 2017 vstoupil a pobýval na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu, je veden jak žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v některém z členských států (.....) a měl za povinnost se na území tohoto státu zdržovat do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti. Výše uvedené skutečnosti zakládaly důvod pro zahájení řízení podle Nařízení EU č. 604/2013, v jehož průběhu bude rozhodnuto o předání žalobce do Spisovým materiálem a výše uvedenými zjištěnými skutečnostmi bylo prokázáno, že první bezpečnou zemí, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, byla Tato země je tak zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a současně je povinna v souladu s Nařízením EU č. 604/2013 žalobce jako žadatele přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno [čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení EU č. 604/2013, o povinnosti členského státu přijmout zpět žadatele za podmínek v čl. 23, 24, 25 a 29]. Dle čl. 28 odst. 2 Nařízení EU č. 604/2013 mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze-li účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. V našem právním řádu tomu odpovídá ust. § 129 odst. 4 ZPC, podle kterého policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU (Nařízení EU č. 604/2013), pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU anebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, přímo nesousedícího s ČR, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

[7] Žalovaný v daném případě dospěl k závěru, že zde existuje nebezpečí útěku žalobce, neboť tento jako žadatel o mezinárodní ochranu v, měl povinnost setrvat na tomto území až do skončení řízení o jeho žádosti, přitom však neshledal ochranu v podobě azylu v, což je zřejmé z jeho následného jednání, když namísto toho, aby se zdržoval v uprchlickém táboře v Bulharsku do skončení řízení o jeho žádosti, pokračoval dále ve své cestě do cílové země do Německa. Na území EU vstoupil ilegálně bez platného cestovního dokladu a víza a bez těchto dokladů měl v úmyslu cestovat do Pro pobyt na území ČR nemá žádné vízum ani jiné oprávnění a nemá zde zajištěno ubytování. Jeho skutečným cílem cesty je Shora popsáním jednáním, kdy žalobce úmyslně a neoprávněně vstoupil na území EU – do a následně dalších států EU, pokračoval ze v úkrytu v nákladním automobilu přes státy EU až do ČR (opět vstoupil na území ČR bez potřebného dokladu), dal zřetelně najevo, že nebude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, které je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a že bude dál pokračovat v úsilí o dosažení svého cíle, tedy o neoprávněný vstup na území V úsilí o dosažení svého cíle nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Takové jednání žalobce skutečně nedává záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do, jako země příslušné k posouzení jeho žádosti o azyl. Existuje zde tak vážné nebezpečí útěku žalobce a pokračování jeho cesty do

[8] Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda by v daném případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b ZPC. Po zhodnocení výše uvedeného skutkového stavu však žalovaný dospěl k závěru, že v daném případě nelze uložit zvláštní opatření v souladu s citovaným ustanovením, neboť žalobce má v úmyslu

neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu –, což ve svém vyjádření opakovaně uváděl s tím, že v ČR zůstat nechce a jeho cílem je pouze

[9] Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda předání žalobce do je potenciálně možné a zda nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Zohlednil, že žalobce na území ČR přicestoval sám, bez rodinných příslušníků. Jeho cílem je Žalobce bude do předání jinému členskému státu – do umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Vzhledem ke skutkovým zjištěním nebude zajištěním a předáním žalobce do státu, kde je vedeno s ním řízení o azylu, nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný se rovněž zabýval tím, zda případné předání žalobce do neodporuje čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, přičemž dospěl k závěru, že se tak nestane., jako členský stát EU, je v azylové proceduře povinno dodržovat minimální standardy ochrany základních lidských práv stanovené unijním i mezinárodním právem. Není známo, že by ústřední orgány státní správy ČR nebo některý z výkonných orgánů EU vydal závazné rozhodnutí, které by deklarovalo, že nedodržuje tyto minimální standardy ochrany základních lidských práv. Také není znám žádný rozsudek Soudního dvora EU, Evropského soudu pro lidská práva či českého soudu, z něhož by bylo zřejmé, že by v docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení nebo o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které by nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Současně žalovaný vycházel z výpovědi žalobce ze dne 15. 1. 2017, v níž neuvedl žádné konkrétní důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do Bulharska, resp., na jejichž základě by bylo možno usuzovat, že mu v hrozí nelidské či ponižující zacházení. S ohledem na výše uvedené žalovaný dospěl k závěru, že předání žalobce je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť mu nebrání žádná překážka.

[10] Při stanovení doby zajištění žalovaný přihlédl k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce podle Nařízení EU č. 604/2013, přičemž zohlednil především lhůty stanovené v tomto nařízení, kterými jsou členské státy vázány při žádostech o předání na území žádaného státu. Jde především o lhůtu jednoho měsíce, ve kterém Dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. V dané věci je stanoveno zajištění na třicet dva dnů v souladu s čl. 28 Nařízení EU č. 604/2013. Dle čl. 28 odst. 3 tohoto nařízení nesmí lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo o přijetí zpět překročit jeden měsíc, přičemž analogicky z čl. 24 odst. 2 uvedeného nařízení počíná lhůta jeden měsíc běžet ode dne nalezení shody v systému Eurodac, tedy od 14. 1. 2017. V daném případě tak lhůta k zajištění končí dne 14. 2. 2017. Současně podle § 125 odst. 1 ZPC je lhůta k zajištění počítána od okamžiku omezení osobní svobody, tedy od 14. 1. 2017, kdy byl jmenovaný zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. Po součtu lhůt dle čl. 28 odst. 3 citovaného nařízení a zákona č. 273/2008 Sb., pak byla stanovena doba zajištění na třicet dva dnů. Na počátku této lhůty dojde k předložení žádosti o převzetí žalobce a uvedená strana má lhůtu dvou týdnů na to, aby se k řízení vyjádřila. Nebude-li do dvou týdnů odpověď poskytnuta, má se za to, že bylo žádosti vyhověno. Stanovená doba zajištění je dle žalovaného plně v souladu se shora uvedeným nařízením a směřuje k realizaci předání žalobce. Nebude-li předání cizince v uvedené době realizováno a nadále budou trvat důvody pro omezení osobní svobody, bude rozhodnuto o prodloužení zajištění (žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 7 Azs 11/2015-32).

II. Obsah žaloby

[11] Žalobce prostřednictvím ustanoveného opatrovníka v žalobě uvedl, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nesprávném správním posouzení, a sice naplnění podmínek pro zajištění žalobce za účelem předání ve smyslu § 129 ZPC, a dále v nedostatečných skutkových zjištěních pro následné posouzení podmínek zajištění žalobce. Žalovaný sice správně odkázal na příslušná ustanovení ZPC a Nařízení EU č. 604/2013, avšak splnění podmínek pro rozhodnutí o zajištění za účelem předání žalobce hodnotil toliko formálně, aniž by § 129 odst. 1 a 4 ZPC hodnotil ve smyslu jeho účelu a v souladu s cílem a v mezích přímo použitelného nařízení EU č. 604/2013, v jehož intencích je nezbytné ZPC interpretovat. To vyplývá i z judikatury.

[12] Žalobce dále upřesnil, že požadavek na uvedenou interpretaci vyplývá např. z rozsudku Soudního dvora ze dne 15. 3. 2017, Al Chodor, C-528/15, kde v bodě 34 Soudní dvůr konstatoval, že čl. 28 Nařízení EU č. 604/2013 zavádí významná omezení pravomocí členských států provádět zajišťování osob. Z čl. 28 odst. 1 citovaného nařízení plyne, že členské státy nezajistí osobu pouze proto, že podala žádost o mezinárodní ochranu. Odst. 2 uvedeného článku pak umožňuje zajištění za účelem přemístění (předání) podle tohoto nařízení, pouze existuje-li vážné nebezpečí útěku, které musí být zváženo v každém jednotlivém případě. Zajištění musí být přiměřené a odůvodněné a pouze pokud nelze účinně použít jiná, mírnější donucovací opatření. Podle odst. 3 uvedeného článku musí být zajištění co nejkratší. Konečně čl. 2 písm. n) tohoto nařízení požaduje, aby konstatace nebezpečí útěku byla založena na objektivních kritériích s vymezením právními předpisy a uplatňována případ od případu. Také § 129 odst. 3 ZPC definuje případy existence nebezpečí útěku a žalovaného nezbavuje povinnosti v konkrétním případě takové reálné nebezpečí útěku žalobce zkoumat a zjišťovat veškeré rozhodné skutečnosti osvědčující takový závěr. Zajištění za účelem předání je až krajním opatřením, které lze aplikovat jen, pokud cíle vycestování cizince nelze dosáhnout jinak.

[13] V rozporu s výše uvedenými premisami žalovaný pouze paušálně uvedl, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, aniž by blíže hodnotil konkrétní okolnosti případu. Přitom doslovný výklad § 129 odst. 4 ZPC, bez zohlednění smyslu a účelu dotčené právní úpravy, nevyhovuje požadavkům stanoveným unijními normami a judikaturou. Zajištění má být až nejzávažším opatřením, nelze-li účelu vycestování dosáhnout jinak. Žalovaný nezkoumal, zda v případě žalobce by nepostačovala mírnější opatření podle § 123b ZPC a v tomto smyslu ani nezjišťoval skutkový stav. V tomto smyslu žalobce mimo jiné odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 231/2016-23, z jehož bodu 15 plyne, že zajištění představuje nejzávažnější podobu opatření k zabezpečení dosažitelnosti cizince pro správní orgány, které při rozhodování o zajištění musí postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění. Vzhledem k požadavku na zdrženlivost ve věcech omezování osobní svobody a imperativu maximální šetrnosti k právům cizince, musí správní orgán logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci správního vyhoštění, přičemž žalovaný musí rovněž uvést, proč je v daném případě zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak.

[14] Žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[15] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Zopakoval také skutková zjištění, použitou právní úpravu i skutkové a právní závěry v uvedené věci. Zdůraznil, že ze skutkových zjištění je zřejmé, že žalobce svým jednáním naplnil kumulativně důvody k zajištění (obavy z vážného nebezpečí útěku), tj. naplnil hned několik kritérií dostatečně odůvodňujících zajištění cizince. Při posuzování existence vážného nebezpečí útěku vzala do úvahy žalovaná podstatné skutkové okolnosti v projednávané věci. Především to, že žalobce vstoupil na území ČR z bez potřebných oprávnění, dále to, že již v minulosti žalobce zcela vědomě vstupoval bez potřebných oprávnění či povolení na území členských států Schengenského prostoru či EU, čímž systematicky porušoval mezinárodní i vnitrostátní právní předpisy. Žalobce v průběhu správního řízení jasně vyjádřil, že jeho jediným přáním a cílem je dostat se do Německa, kde chce požádat o azyl s tím, že nechce zůstat v ČR a ani se nechce vrátit zpět do Bulharska. Všechny zjištěné okolnosti, jakož i žalobcem jasně vyjádřená vůle dosáhnout co nejdříve cíle své cesty (Německo), jednoznačně svědčí o tom, že jeho ponechání na svobodě neskýtá žádné záruky, že by se dobrovolně podvolil svému předání do

[16] Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území v § 123b ZPC, jímž se rozumí povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se na uvedené adrese, každou změnu oznámit v následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem pobytové kontroly, dále ve složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (finanční záruka) nebo složení peněžních prostředků za cizince státním občanem ČR nebo cizincem s povoleným dlouhodobým či trvalým pobytem na území, nebylo možno v dané věci využít. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, z něhož plyne, že aby mohla být zvláštní opatření uložena, je třeba naplnit kumulativně jak podmínku, že jejich uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, tak podmínku, že cizinec je vůbec schopen opatření naplnit. Pokud žalovaný dospěje k závěru, že není naplněna podmínka zde zmíněná jako první, nemělo by význam podrobně zkoumat okolnosti významné pro posouzení podmínky zmíněné jako druhé. Stejný závěr je obsažen i v rozsudku NSS ze dne 9. 7. 2016, č. j. 3 Azs 97/2015-22, podle něhož je ve věci nezbytné zvážit, zda by uložení mírnějších opatření neohrozilo výkon správního vyhoštění a současně posoudit, zda by stěžovatel byl schopen a ochoten jednotlivá omezení vyplývající z použití zvláštních opatření splnit.

[17] Žalovaná v dané věci právě vážila s ohledem na výše uvedené, zda jsou v případě žalobce splněny podmínky pro uložení mírnějšího opatření ve smyslu § 123b ZPC a dospěla k závěru, že je ze všech zjištěných skutkových okolností zřejmé, že žalobce nemůže dostat podmínkám uvedeným v § 123b ZPC, neboť není možné, aby žalobce zároveň kumulativně naplnil podmínku neohrožení výkonu svého předání na základě Dublinského nařízení, pokud by mu bylo zvláštní opatření uloženo, protože jak sám uvedl, chce co nejdříve pokračovat v cestě do, v ČR zůstat nechce a vrátit se do rovněž nechce, a zároveň podmínku, že bude schopen takové opatření naplnit, neboť nedisponuje téměř žádnými finančními prostředky a na území ČR nemá žádné zázemí. Zajištění žalobce tak není způsobilé přivodit ani nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života, neboť zde nemá žádné soukromé vazby, když na území ČR se nenachází žádný z jeho rodinných příslušníků.

[18] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy anebo zda má jinak nuceně vycestovat z území ČR. Smyslem řízení je pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného vyhoštění, předání či vycestování z území ČR (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150). Žalovaná má za to, že ponechání žalobce na svobodě by bylo neúčelné a nepředstavovalo by dostatečně efektivní nástroj k zaručení toho, aby nemařil a neztěžoval své předání na základě Dublinského nařízení.

[19] Žalovaná soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem

[20] Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), neboť účastníci s tímto postupem projevíli souhlas, jednání nenavrhli ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, včetně řízení předcházejícího, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[21] V posuzované věci žalobce prostřednictvím svého opatrovníka rozporoval jako cizinec jeho zajištění za účelem předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU. Tato problematika upravená v § 129 odst. 1 ZPC, podle něhož nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu EU. Podle § 129 odst. 3 ZPC nelze-li předání cizince uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Podle § 129 odst. 4 ZPC policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útoku.

[22] Shora uvedená ustanovení ZPC je třeba interpretovat v souladu a v mezích přímo použitelného Nařízení EU č. 604/2013, především s jeho článkem 28 odst. 1 a 2. Podle čl. 28 odst. 2 cit. Nařízení mohou členské státy zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útoku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření. Z citované dikce tohoto článku vyplývá, že jde svým způsobem o obsah právní úpravy v českém právním řádu, konkrétně v § 129 odst. 1, 4 ZPC. V kontextu zmíněné právní úpravy žalobce především namítal, že ve věci byla učiněna nedostatečná skutková zjištění, pročež nebylo správně posouzeno ani naplnění podmínek pro zajištění žalobce za účelem předání ve smyslu § 129 ZPC, když podmínky byly hodnoceny toliko formálně a nikoliv v mezích shora citovaného Nařízení. Podle žalobce by měla být konstatace nebezpečí útoku založena na objektivních kritériích a uplatňována případ od případu (čl. 2 písm. n) uvedeného Nařízení). Přičemž definice obecných případů nebezpečí útoku v § 129 odst. 3 ZPC nezbavuje žalovanou zkoumat u žalobce takové reálné nebezpečí a zjišťovat

k tomu rozhodné skutečnosti, když zajištění cizince je až krajním opatřením, které lze aplikovat teprve tehdy, jestliže cíle vycestování cizince nelze dosáhnout jinak.

[23] Krajský soud v uvedené věci a s ohledem na shora citovanou žalobní námitku konstatuje, že v přezkoumávané věci byla dodržena kritéria pro zajištění žalobce uvedená především v § 129 odst. 1 a 4 ZPC a současně byl dodržen i výklad těchto předpisů v intencích Nařízení EU č. 604/2013, především čl. 28 odst. 2 a 3. Za účelem ověření naplnění podmínek pro zajištění cizince za účelem předání ve smyslu § 129 odst. 1 a 3 ZPC, ve znění přímo použitelného Nařízení EU č. 604/2013, provedla žalovaná ve věci skutková zjištění, která shrnula v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud tato skutková zjištění ověřil, resp. zjistil v předloženém správním spise ve shodě s žalovanou:

Hlídka Policie ČR kontrolovala dne 14. 1. 2017 v 17:30 hod. na dálnici D1, 192. km (směr Praha) na benzínové čerpací stanici nákladní vozidlo a při této kontrole byl nalezen žalobce skryt v nákladním prostoru. Na výzvu k prokázání totožnosti a oprávněnosti pobytu na území ČR nepředložil žádný doklad. Lustrací v informačních systémech policie ČR bylo zjištěno, že nedisponuje platných vízem ani oprávněním k pobytu na území ČR. Žalobce si byl tohoto neoprávněného vstupu a pobytu na území vědom, což vyplynulo i z jeho vyjádření do protokolu o výsledku dne 15. 1. 2017. Neoprávněným vstupem na území ČR bez platného víza či jiného oprávnění žalobce porušil povinnosti cizince uvedené v § 103 písm. n) ZPC, čímž se dopustil přestupku (§ 156 odst. 1 písm. f) ZPC), neboť mu zákon ukládá povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Dále bylo zjištěno, že žalobce je veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU, konkrétně v Bulharsku. Žalovaná proto shledala důvody pro zahájení řízení podle Nařízení EU č. 604/2013, v jehož průběhu bude rozhodnuto o předání žalobce do Ke shora uvedené části skutkových zjištění krajský soud uvádí, že mezi účastníky soudního řízení nebyla uvedena skutková zjištění jakkoliv sporná, bylo možno z nich vycházet. Skutková zjištění jsou obsahem správního spisu i napadeného rozhodnutí žalované.

[24] Ve správním řízení byla žalobci dána možnost se k věci vyjádřit a současně byl vyslechnut za účelem zjištění konkrétních skutečností o důvodech opuštění země původu, způsobu cesty do EU, resp. do ČR, a také ke zjištění smyslu a cíle jeho cesty. Do protokolu o výsledku se žalobce vyjádřil dne 15. 1. 2017 po řádném poučení a za přítomnosti tlumočníka tak, že z Afghánistánu odešel před osmi měsíci, neboť jeho život byl v ohrožení. Důvodem byl bratr, který tlumočil pro Američany, a proto s bratrem dostávali výhrůžky od stoupenců, že jsou zrádci. Bratr proto odešel do a žalobce chce do Putoval nejdřív do Íránu, pak do, odtud pěšky překročil hranici do, kam přišel v červenci 2016. Po celou dobu mu pomáhali převaděči. Otec žalobce jim zaplatil za cestu syna do Německa asi 6 000 US dolarů. Když chtěl žalobce překročit hranice do, byl zachycen policií. Následně byl odvezen do tábora (název si nepamatuje), kde mu byly vzaty otisky prstů. V tomto uzavřeném táboře v pobyl asi dvacet dnů, pak byl převezen do otevřeného tábora, kde pobyl asi dva a půl měsíce. Odtud odešel do, kde pobyl asi tři měsíce, měl zraněné koleno, proto nemohl cestovat. Pak byl převezen pomocí převaděče velkým autem do, spolu s asi třiceti až čtyřiceti Afghánci a Pákistánci. V pobývali asi měsíc v opuštěných skladech poblíž vlakového nádraží u Pak jel žalobce s převaděčem osobním autem asi dvacet minut na parkoviště kamionů. Tam převaděč otevřel dveře nákladního prostoru nějakého kamionu a žalobce sám do něj brzy z rána nastoupil. Řidič kamionu o žalobci vůbec nevěděl. Převaděč žalobci poradil, že má za osm či devět hodin vystoupit, to už bude v Žalobce tedy jel v kamionu asi osm hodin, a když kamion

zastavil, začal bouchat na čelo vozidla. Po nějaké chvíli se otevřely dveře kamionu a žalobce uviděl policisty v uniformách. Policisté mu oznámili, že je v ČR. Žalobce zdůraznil, že jeho cílem cesty je pouze, kde chce žádat o azyl. V ČR v žádném případě nechce zůstat. Do ČR vůbec nechtěl a vůbec netušil, že se nachází v ČR. Co nejdříve chce pokračovat v cestě do Německa. V žádném případě nechce zpátky do, kde jej zaregistrovali jako žadatele o azyl. Cestovní pas ani vízum nemá, neoprávněného pobytu v ČR si je vědom. Nemá žádnou rodinu ani příbuzné na území ČR nebo jiných států EU.

[25] V daném případě bylo oprávněně zahájeno řízení podle Nařízení EU č. 604/2013, v jehož průběhu bude rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného členského státu EU, v daném případě do, Ze shora provedených zjištění jasně vyplývá, že žalobce dne 14. 1. 2017 vstoupil a pobýval na území ČR bez víza a oprávnění k takovému pobytu, učinil tak zcela vědomě za účelem naplnění cíle jeho cesty do, Současně bylo zjištěno, že žalobce je veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v jiném členském státě EU (.....), přičemž měl povinnost se na území tohoto státu zdržovat do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce však tuto povinnost nesplnil. Ze shora provedených skutkových zjištění bylo dále možno dovodit ve shodě s výkladem čl. 28 odst. 2 Nařízení EU č. 604/2013, jemuž v českém právním řádu odpovídá § 129 odst. 4 ZPC, že u žalobce existuje vážné nebezpečí útěku. Ze shora provedených skutkových zjištění žalovaná jednoznačně a správně dovodila, že žalobce vstoupil na území EU ilegálně bez platného cestovního dokladu a víz či obdobného oprávnění k pobytu, přičemž bez těchto dokladů měl jednoznačně v úmyslu pokračovat v cestě až do, Svým úmyslem se jakkoliv netajil, v dosažení tohoto cíle mu nemohlo cokoli zabránit, nerespektoval právní předpisy platné na území ČR ani EU, nehodlal ani přijmout ochranu v podobě azylu v, Namísto toho, aby se zdržoval v uprchlickém táboře v až do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval dál ve svém úsilí k dosažení své cílové země –, Bez respektu k pravidlům a právním předpisům platným na území EU, resp. na území ČR, a dal jasně najevo autoritám a správním orgánům několika členských zemí EU, že nebude jakkoliv dobrovolně vyčkávat na jejich území, v našem případě na území ČR, do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu (.....). Žalobce opakovaně porušoval na cestě za svým cílem své povinnosti cizince na území členských států EU. Nejprve porušil svoji povinnost setrvat na území až do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Místo aby se zdržoval v uprchlickém táboře až do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval dál do své cílové země do Německa. V tomto úsilí mu nezabránilo ani to, že nemá platný cestovní doklad ani vízum. Následně neoprávněně vstoupil na území dalších členských států EU, jako a naposledy na území ČR, to vše v důsledku jeho úsilí o dosažení svého cíle, tedy neoprávněně vstoupit na území, Tímto svým cílem se žalobce ani při svém výsledku netajil, do protokolu bez zábrán uvedl, že jeho jediným cílem celé strastiplné cesty je neoprávněně vstoupit na území (kde požádá o azyl). Z jednání žalobce je zřejmé, že neshledal ochranu v podobě azylu v, ačkoliv měl povinnost setrvat na tomto území až do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a za cenu porušování právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území států EU pokračoval dál ve své cestě do cílové země do, Žalobcův úmysl porušovat dál právní předpisy a neoprávněně vstoupit na území je mimo jeho sdělení do protokolu o výsledku také zřejmý z celého putování ze země původu, kdy žalobce neoprávněně bez víza vstoupil do (území EU) a poté opětovně, přes povinnost zdržovat se v uprchlickém táboře v do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, pokračoval do a odtud v úkrytu v nákladním automobilu přes další členské státy EU až na území ČR, kam opět vstoupil bez potřebného dokladu pro vstup.

[26] Výše uvedené rovněž konstatovala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdejší krajský soud nemá důvodu o dostatečnosti a správnosti těchto úvah a závěrů jakkoliv pochybovat. Je zcela na místě učinit závěr o tom, že u žalobce existuje vážné nebezpečí jeho útěku za účelem pokračování jeho cesty do V úsilí o dosažení tohoto svého cíle žalobce nemá sebemenší zábrany porušovat právní předpisy upravující vstup a pobyt cizinců na území států EU. Žalobcovo jasné vyjádření při výslechu o cíli jeho cesty a rovněž jeho dosavadní jednání a způsob pokračování jeho cesty, který má stůj co stůj skončit teprve neoprávněným vstupem do Německa, nedává žádnou záruku, že žalobce bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu (.....). V posuzované věci tak byly jednoznačně naplněny podmínky uvedené v § 129 odst. 1 a 4 ZPC, podle něhož policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, neboť zde existuje vážné nebezpečí útěku žalobce. Žalobce již odešel z uprchlického tábora v, kde měl setrvat do skončení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce při své cestě neoprávněně vstoupil na území a následně dalších států EU. V úkrytu v nákladním prostoru kamionu žalobce opět neoprávněně vstoupil i na území ČR s cílem dále neoprávněně vstoupit na území Pokud jde o pobyt na území ČR, žalobce pro tento pobyt neměl žádné vízum, či jiné oprávnění a neměl zde zajištěno ubytování. Shora provedená skutková zjištění jednoznačně prokazují hrozbu existence vážného nebezpečí útěku žalobce, tedy podmínky zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu EU ve smyslu § 129 odst. 1 a 4 ZPC. Odpovídají rovněž definici vážného nebezpečí útěku uvedené v § 129 odst. 4 věta druhá ZPC, kde je však uveden pouze demonstrativní výčet takového jednání. V dané věci žalobce pobýval na území ČR, resp. EU, neoprávněně, již se pokusil o útěk z uprchlického zařízení v, resp. tento útěk se mu vydařil, a jeho úmysl porušovat právní předpisy EU a pokračovat neoprávněně v cestě do je zjevný z jeho jednání, přičemž sám tento úmysl do protokolu vyjádřil. Žalobce se nechce vrátit do, nechce ani zůstat v ČR, chce pouze do Od tohoto úmyslu ho neodradilo žádné příkoří na nelehké cestě, zranění kolene, porušování právních předpisů, odchod z tábora v, utajená cesta kamionem, nelegální vstup a pobyt na území členských států EU.

[27] Výše uvedené důvody rovněž uvedla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pro které zhodnotila, že je na místě rozhodnout o zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením žalobce, že žalovaná pouze paušálně uvedla, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a že vůbec nehodnotila konkrétní okolnosti případu. K naplnění kritérií pro zajištění žalobce uvedených v § 129 odst. 1 a 4 ZPC žalovaná hodnotila ve smyslu jeho účelu a především v intencích přímo použitelného nařízení EU č. 604/2013. Skutková zjištění byla učiněna v dané věci dostatečná, aby bylo správně posouzeno naplnění podmínek pro zajištění žalobce. Zajištění žalobce bylo vzhledem ke zjištěným okolnostem, zdokumentovaným ve správním spise a též uvedeným v napadeném rozhodnutí, přiměřené a odůvodněné, přičemž v dané věci nebylo možno účinně použít jiná, mírnější donucovací opatření. Zjištění existence vážného nebezpečí útěku ze strany žalobce bylo založeno na zcela objektivních kritériích v daném případě. Shora uvedené rozhodné skutečnosti jednoznačně svědčí o reálné hrozbě nebezpečí útěku žalobce. Přitom zajištění žalobce za účelem jeho předání bylo nutné v dané věci aplikovat, protože cíle jeho vycestování z území ČR nebylo možno dosáhnout jinak. Závěry žalované zcela vyhovují požadavkům stanoveným unijními normami a judikaturou. Krajský soud v tomto kontextu zcela souhlasí se závěrem žalované o tom, že v daném případě nelze uložit zvláštní opatření ve smyslu § 123b ZPC, které by mohlo spočívat v povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu a na této adrese se zdržovat, popřípadě každou jeho změnu oznámit. V daném

případě žalobce by bylo zcela absurdním se domnívat, že v případě žalobce by bylo vůbec možné takové zvláštní opatření uložit. Žalobce jasně do protokolu uvedl svůj úmysl, že se chce dostat za každou cenu, třeba neoprávněně, na území jiného členského státu EU –, přičemž tento svůj úmysl deklaroval svým dosavadním jednáním a průběhem cesty ze země původu. Opakovaně také uvedl, že na území ČR zůstat nechce a do se rovněž nechce vrátit. Není tedy o těchto závěrech sporu.

[28] Ze skutkových okolností zjištěných v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise je zřejmé, že v případě důvodu zajištění, tedy obavy z vážného nebezpečí útěku, žalobce svým jednáním naplnil kumulativně, vzhledem k právní úpravě, hned několik kritérií dostatečně odůvodňujících jeho zajištění. V úvahu byly vzaty především okolnosti jako, že žalobce vstoupil na území ČR bez potřebných oprávnění, již v minulosti zcela vědomě vstupoval bez potřebných oprávnění na území členských států Schengenského prostoru či EU, a porušoval tak mezinárodní i vnitrostátní právní předpisy. Jasně v průběhu správního řízení vyjádřil své přání, že jeho jediným cílem je dostat se do, kde požádá o azyl. Jiné členské země EU pro něj nebyly alternativou. Všechny zjištěné okolnosti, jakož i žalobcem deklarovaná vůle dosáhnout co nejdříve svého cíle cesty –, jednoznačně svědčily pro závěr, že při ponechání žalobce na svobodě (bez zajištění), neskýtá žádné záruky, že by se dobrovolně podvolil svému předání do

[29] Žalovaná rovněž uvážila i to, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro uložení mírnějšího opatření ve smyslu § 123b ZPC. V souladu s právní úpravou i judikaturou dospěla k závěru, že je ze všech zjištěných skutkových okolností zřejmé, že žalobce nemůže dostát podmínkám uvedeným v § 123b ZPC, neboť zjevně žalobce nesplňuje podmínku neohrožení výkonu jeho předání na základě Dublinského nařízení v případě uložení zvláštního opatření (žalobce sám uvedl, že chce co nejdříve pokračovat v cestě do, v ČR zůstat nechce a vrátit se do rovněž nechce), a zároveň nesplňuje ani podmínku schopnosti takové opatření naplnit, neboť nedisponuje téměř žádnými finančními prostředky a na území ČR nemá žádné zázemí. Pokud jde o možná zvláštní opatření za účelem vycestování žalobce z území dle § 123b ZPC, pak se jimi například rozumí povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu a tam se také zdržovat, každou jeho změnu oznámit policii a ve stanovené době se v místě pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly; dále poskytnutí finanční záruky složením peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených s jeho vycestováním (peněžní prostředky může za cizince složit i státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým či trvalým pobytem na území); a dále povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí z území nevycestuje. V nyní posuzované věci však nebyly splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování žalobce ve smyslu § 123b ZPC, protože ze všech zjištěných skutkových okolností je zřejmé, že takové opatření by bylo nedostatečné a žalobce by podmínkám uvedeným v § 123b ZPC nemohl dostát.

[30] Jak plyne z judikatury správních soudů, podmínkou uložení shora uvedeného zvláštního opatření je, že jeho uložení neohrozí výkon rozhodnutí, resp. předání cizince do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, a dále že cizinec vůbec bude schopen uložené opatření naplnit. Přitom obě podmínky je třeba naplnit kumulativně. V otázce nemožnosti splnění uloženého opatření cizincem lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34. V otázce potřeby kumulativního naplnění obou podmínek (neohrožení výkonu rozhodnutí, resp. předání cizince do státu EU a schopnost cizince naplnit

opatření) lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 7. 2016, č. j. 3 Azs 97/2015-22, podle něhož je nezbytné zvážit, zda by uložení mírnějších opatření neohrozilo výkon správního vyhoštění (v dané věci rozuměj předání cizince do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU) a současně posoudit, zda by cizinec byl schopen a ochoten jednotlivá omezení vyplývající z použití zvláštních opatření splnit. Pokud v nyní posuzované věci žalovaná dospěla k závěru, že není naplněna již podmínka první (neohrožení předání cizince do státu EU), nemělo pak význam podrobně zkoumat okolnosti významné pro posouzení naplnění podmínky druhé (schopnost cizince naplnit uložené zvláštní opatření). Je pak třeba uzavřít, že nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je pak samostatným důvodem pro závěr, že uložení zvláštního opatření v dané věci cizince nepostačuje pro realizaci § 129 odst. 4, tedy předání žalobce do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU. Přitom ze všech jinak posuzovaných okolností v dané věci je zřejmé, že v případě žalobce nemohla žalovaná zvláštní opatření uložit, neboť žalobce by je nebyl schopen splnit. V dané věci je ze všech zjištěných okolností více než zřejmé, že žalobce jednoznačně nemůže dostát podmínkám uvedeným v § 123b ZPC. Není splněna podmínka neohrožení výkonu předání žalobce na základě Dublinského nařízení do (žalobce chce pokračovat v cestě do, do se vrátit nechce a v ČR zůstat rovněž nechce), a pro uložení zvláštního opatření není reálná ani aplikace „finanční záruky“, neboť žalobce nedisponuje žádnými finančními prostředky a na území ČR nemá žádné zázemí. Podle sdělení žalobce se na území ČR i území EU nenachází žádný z jeho rodinných příslušníků.

[31] Žalovaná rovněž zkoumala, zda předání žalobce bude potencionálně možné a zda nebude nepřiměřeně tímto zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce. Přitom vzala v úvahu, že žalobce do ČR přicestoval sám, bez rodinných příslušníků. Jeho jediným cílem je Žalobce byl do svého předání do jiného státu umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce současně do protokolu uvedl, že v ČR ani v jiných členských státech EU nemá žádné zázemí či soukromé nebo rodinné vazby. Na území ČR se nenachází žádný z jeho rodinných příslušníků. Z jeho výpovědi lze dovodit, že jeho rodina žije v a bratr uprchl do USA. S ohledem na výše uvedené proto žalovaná správně uzavřela, že zajištěním žalobce za účelem jeho předání do jiného státu EU, kde je s žalobce vedeno řízení o azylu, nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho rodinného a soukromého života.

[32] Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda případné předání žalobce do neodporuje čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Spisovým materiálem bylo doloženo, že první bezpečnou zemí, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu, byla Tato země je tak zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a je v souladu s Nařízením č. 604/2013 povinna žalobce jako žadatele přijmout zpět na své území, a to i v případě, kdy řízení o jeho žádosti bylo již ukončeno (čl. 18 odst. 1 písm. b) uvedeného Nařízení, dle něhož je členský stát povinen přijmout zpět žadatele za podmínek uvedených v čl. 23, 24, 25 a 29, jehož žádost posuzuje, a který učinil žádost v jiném členském státě nebo se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu)., jakožto členský stát EU, je v azylové proceduře povinno dodržovat minimální standardy ochrany základních lidských práv, stanovené unijním i mezinárodním právem. Ministerstvo vnitra ČR nebo jiný ústřední orgán státní správy ČR a nebo některý z výkonných orgánů EU aktuálně nevydaly závazná rozhodnutí, jenž by deklarovala, že nedodržuje minimální standardy ochrany základních lidských práv. Rovněž není znám žádný rozsudek Soudního dvora EU, Evropského soudu pro lidská práva nebo některého českého soudu, z nichž by bylo zřejmé, že by v docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení nebo o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které by nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení

ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do V posuzované věci žalovaná mj. také vycházela z výpovědi žalobce ze dne 15. 1. 2017, v níž žalobce neuvedl jakékoliv konkrétní důvody, pro které by se nemohl vrátit zpět do, popř., na jejímž základě by bylo možné usuzovat, že mu v hrozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Předání žalobce tak v době trvání jeho zajištění nebránila žádná překážka a toto předání bylo uskutečnitelné. Při stanovení doby zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce podle přímo použitelného právního předpisu EU, tedy Nařízení č. 604/2013. Zohlednil zejména lhůtu jednoho měsíce, ve kterém Dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Lhůta jednoho měsíce začíná běžet ode dne nalezení shody v systému Eurodac, tedy od 14. 1. 2017. Lhůta k zajištění cizince se počítá od okamžiku omezení jeho osobní svobody, tedy od 14. 1. 2017. Žalobní námitky v uvedené věci nesměřovaly proti stanovené době zajištění. Krajský soud ve shodě s žalovanou je přesvědčen, že doba zajištění žalobce byla stanovena plně v souladu s právními předpisy a shora citovaným Nařízením EU, a že směřovala k realizaci předání žalobce.

[33] Krajský soud závěrem uvádí, že smyslem řízení o zajištění žalobce (a rovněž vydaného rozhodnutí) nebylo konečné posouzení otázky, zda má být žalobce předán na základě mezinárodní smlouvy do jiného státu nebo zda má jinak nuceně vycestovat z území ČR, nýbrž pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být v budoucnu realizován a nebyl předem zmařen tím, že se žalobce bude skrývat nebo se jinak bude vyhýbat realizaci případného předání nebo vycestování z území ČR. K tomu zdejší soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. V posuzovaném případě žalovaná zcela logicky dospěla k závěru, že ponechání žalobce na svobodě by nebylo účelné a nebylo by dostatečně efektivním nástrojem k zaručení toho, aby žalobce nemařil a neztěžoval své předání do jiného státu na základě Dublinského nařízení. Správnost tohoto závěru rovněž prokazuje další jednání žalobce, který po transferu do je aktuálně neznámého pobytu. Vzhledem k tomu, že nyní posuzovaná žaloba napadla u zdejšího soudu ještě před novelou ZPC, účinnou od 15. 8. 2017, nemohl na ni Krajský soud aplikovat novelizované ust. § 172 odst. 6 ZPC (ve znění účinném od 15. 8. 2017) o zastavení řízení v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu. Soud výkladem dovodil, že je třeba procesně postupovat podle právní úpravy účinné v době podání žaloby. Možnost zastavení řízení o žalobě však podle rozhodné právní úpravy nebyla připuštěna.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Soud tak shledal žalobní námitky neopodstatněnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 SŘS.

[35] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 SŘS, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto

právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

[36] V dané věci ustanovil Krajský soud advokáta opatrovníkem žalobce, jehož pobyt není znám. Při výkonu funkce opatrovníka přísluší tomuto advokátovi odměna a náhrada hotových výdajů vycházející z § 7 bod 2, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony – příprava a převzetí věci a seps žaloby 2x po 500 Kč, dále pak 2x náhrada hotových výdajů, tedy 2x 300 Kč, tj. celkem částka 1.600 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. října 2017

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.